

Γράφουν ο Γρηγόρης Χρονόπουλος και ο Γιώργος Χατζηβασίλης

ΓΙΑ ΝΑ ΜΗΝ ΞΕΧΝΟΥΝ ΟΙ ΠΑΛΙΟΙ ΚΑΙ ΝΑ ΜΑΘΑΙΝΟΥΝ ΟΙ ΝΕΟΙ...

Ενας φίλος ήρθε από τα παλιά φορτωμένος με χιλιάδες αναμνήσεις

Γιώργο, γεια σου.

Πάει να φύγει και ο Μάνης, το κατάλαβες; Κι έχουμε να θυμόμαστε κάποιες επέτειες σημαντικές μέσα στην εθνική μας ιστορία. Πρώτα την τραγική γενοκτονία του Πόντου, κάρβουνο στην εθνική συνείδηση, δεύτερο τη μάχη της Κρήτης, τόσο σημαντική στο αποτέλεσμα του δεύτερου παγκόσμιου πολέμου. Την ενσωμάτωση της Επανανήσου, αλλά και πότε δεν έχουμε να θυμόμαστε κάποιο ιστορικό γεγονός;

Είναι αυτά τα γεγονότα που μας συνδέουν, που μας κάνουν Έθνος. Γιατί τι είναι Έθνος; Λαός με ιστορική παράδοση, την ίδια γλώσσα, την ίδια θρησκεία, τις ίδιες παραδόσεις, τα ίδια ιδανικά. Η Αυστραλία δεν είναι Έθνος. Η ίδια Έθνος γεννήθηκε με την ομοσπονδιακή κυβέρνηση αλλά ήταν τόσο δεμένη με το βρετανικό -γλώσσα, μοναρχία, παράδοση - που τα προλάβαμε κι εμείς τα back home, όπως λέμε «πίσω στην Πατρίδα.»

Και τα πρώτα ριζίδια φάνηκαν με την ανθρωποθυσία της Καλίπολης. Η σημερινή αίσθηση της ανεξάρτητης Αυστραλίας δεν την κάνει Έθνος, ο πληθυσμός είναι τόσο ανομοιογενής. Θα πάρει μερικές γενεές για να γίνει πατρώα γη, όπως είναι για τους γηγενείς, τους ντόπιους, τους Αμπορίτινες. Αυτοί είναι Έθνος κι ας μην είναι οργανωμένοι. Όπως οι μαύροι της Νότιας Αφρικής. Οι λευκοί εκεί μπορεί να κυβερνάνε, μπορεί να έχουν γεννηθεί εκεί αλλά δεν είναι Εθνόπτη. Αν οι ντόπιοι οργανωθούν, θα μείνουν Έποικοι. Είναι μια περίπτωση που μπορούμε να την συσχετίσουμε με την Αυστραλία, καθώς βλέπουμε τον ασιατικό πληθυσμό να μεγαλώνει. Ποιος μπορεί να προβλέψει το μέλλον; Σε λογική ανάλυση της Αυστραλίας ανήκει στην Ασία. Τι σχέση έχει την Ευρώπη, τόσο μακριά από την Ευρώπη; Βέβαια εμείς δεν έχουμε να ανησυχούμε για τέτοιες εξελείξεις. Σκέψεις, για πιθανότητες μελλοντικές κάνουμε, αλλά είναι τόσο μακριά από μας.

Ο Αθανάς (Αθανασιάδης- Νόβας) έχει ένα πολύ ωραίο ποιήμα για τη Ναύπακτο που φιλοσοφεί για τις ιστορικές αλλαγές. Λέει... κι ακόμα ποιος το ξέρει ποιήμα τι θα φέρει, καλάστρα κι αναπλάστρα εδώ σ' αυτά τα κάστρα.

Μιλάει για το πέρασμα των Ενετών, των Τούρκων και λέει... τί μένει βλέπουμε όλοι κατάκορφα στην πόλη σπασμένο απομεινάρι του Αι- Μάρκου το λιοντάρι. Και για το πέρασμα των Τούρκων... δεν βλέπεις πια σαράι, την ευτυχία χωράει κάθε μας Επαχτίπο το φτωχικό του σπίτι. Δεν ζούμε τη μεγάλη ζωή που ζούσαν άλλοι, μα είναι η μικρή ζωή

μας περισσότερο δική μας. Και τελιώνει με τη φιλοσοφική σκέψη.

«Κι ακόμα ποιος το ξέρει ποιήμα τι θα φέρει εδώ σ' αυτά τα κάστρα πούν γειτόνους τ' αστρα. Κι η θάλασσα παχαστρα, με κλάματα με γέλοια τους σκάβει τα θεμέλια.»

Είναι ένα πολύ ωραίο ποιήμα με πολύ ωραίες ομοιοκατλογίες και πλατιά σκέψη.

Και θα σ' αφήσω μ' αυτό χωρίς δικό μου..και μέχρι την άλλη Τετάρτη πολύ και καλό σου!

Γρηγόρης

ΑΠΑΝΤΗΣΗ

Γειά σου κι' εσένα Γρηγόρη,

Αν κατάλαβα, ρωτάς, πως φεύγει και ο Μάνης; Καλαμπούρι σου θα είναι. Ογδόντα και βάλε ζωῆς μου έφυγαν και θα νιαστώ επειδή φεύγει ο Μάνης; Πριν πολλά χρόνια γλεντούσα με την παρέα μου σε νυχτερινό κέντρο, ήπια ένα ποπτράκι παραπάνω, έκανα τις τρελίτσες μου επειδή δεν είμαι πότης και μια καλή φίλη μου λέει «Γιώργο σταμάτα γιατί θα γίνουμε ρεζίλι!»

«Ασε με ρε φιλενάδα να γλεντήσω, τής λέω, γιατί πέρασε δίπλα μου η ζωή και δεν την είδα...».

Λόγια μεθυσμένα, αλλά πώς πέρασαν τόσα χρόνια και πού πήγαν; Εντάξει, ξέρω που πήγαν, γι' αυτό θα ήθελα μια δεύτερη ευκαιρία στη ζωή τώρα που έχω την πείρα και τις γνώσεις για να την αντιμετωπίσω και να αποφύγω τα λάθη μου.

Δυστυχώς, όμως, δεν υπάρχει πρόβα τζενεράλε στη ζωή όπως στο Θέατρο. Από την ώρα που θα γεννηθούμε πρωταγωνιστούμε στην κυρίως παράσταση και μπροστά σ' ένα ακροατήριο απαιτητικό που είναι έτοιμο να μάς κατασπαράξει αν δεν είμαστε καλοί στο ρόλο μας.

Φίλε μου, να σου πω την αλήθεια εγώ δεν ασχολούμαι με λεπτομέρειες όπως αν η Αυστραλία είναι ή δεν είναι Έθνος. Δηλαδή, αν

ήταν έθνος η ζωή μας θα ήταν διαφορετική και -προπαντός- καλύτερη; Βλέπω τα χάλια των κρατών - εθνών...

Αγαπώ την Ελλάδα επειδή είναι έθνος, ή επειδή είμαι υπερήφανος για τα επιτεύγματά της, επειδή λατρεύω τον πολιτισμό της και γλαρώνω μπροστά στις ομορφιές της.

Ισως επειδή είμαι παιδί τής Διασποράς και έχω μάθει να ζω αρμονικά σε μια πολυεθνική και πολυπολιτιστική κοινωνία σαν τής Αυστραλίας με φυλαχτό στον κόρφο μου την Ελλάδα. Αν δεν μπορούσα να ζήσω σε μια τέτοια κοινωνία θα ήμουν ο πιο δυστυχισμένος άνθρωπος τού κόσμου και ο πιο κακός με την έχθρη της μου για τους αλλόφυλους και αλλόδοξους. Γι' αυτό και εχθρεύουμαι τους αυστραλούς ρατσιστές που θέλουν να μού κλέψουν το φυλαχτό, για να με ποτίσουν σαν καθαρικό τα δικά τους πιστεύω... Και αφού εσύ δεν μου έγραψες ποίημα, θα δημοσιεύσω ένα τού Ηλία Κατσούλη, που τραγούδησε ο Παντελής Θαλασσινός:

Ο Μάνης έχει μυστικά

Ο Μάνης έχει μυστικά κι ένα κλειδί κρυμμένο που ανοίγει μάτια σκοτεινά και χείλη πικραμένο έχει και άνεμο τρελό που κουβαλάει τη γύρη και πυροβάτες της καρδιάς σαν βγεις στο πανηγύρι...

Ο Μάνης είναι μουσική από παλιό τραγούδι από κλαδί ροδακινιάς και από λεύκας χνούδι δεν έχει Λάμδα ούτε Ρο στη γλώσσα να βουλιάζει είναι από Άλφα καθαρό κι όταν γελάς σου μοιάζει...

Ο Μάνης είναι μια φωτιά, μια φλόγα μαγεμένη έχει τη μέρα αγκαλιά, τη νύχτα εφωμένη έχει και ήλιο κυνηγό που ξέρει από σημάδι να βρίσκει αυτόν που έριξε τα μάγια στο πηγάδι..

Παροιμία

Ο Μάρτης ρίχνει τη δροσιά κι ο Μάνης το λουλούδι.